

КАПКА

Лъчезар Станчев

На Атанас Далчев

От синята небесна тишина
порониха се чисти едри капки,
затрупаха в праха, по мойта шапка
и на ръката ми се спря една.

Тя е дошла от толкова високо,
та нейното око е още чисто,
защо смени лазурите дълбоки
със тоя прах ти, бисерно мънисто?

Дали помисли, че и тука има
лазури, вечост в погледа под шапката?
Ако е тъй, напразно си дошла,

че те са тука тъй непостижими.

Докосвам устни и изпивам капката,
частица от небесната душа.

Публикува се по стихосбирката „Безшумни дни“ (1930), с. 5.